

Måltidsgemenskap i månskenet

I mitten av oktober flög vi till Gambela för att ha två workshops om ”Jämlikt ledarskap och främjande av kvinnors prästvigning” inom Mekane Yesuskyrkan. Det var Chaltu och jag, vi arbetar tillsammans med kvinnoarbetet och gör ganska många resor till de olika synoderna inom Mekane Yesuskyrkan. Just detta projekt har som målgrupp inte kvinnor i första hand, utan ledare på alla nivåer. ”Tillsammans kan vi åstadkomma en förändring” är temat för vårt arbete.

Gambela ligger på ca 400 meters höjd, att jämföra med den nivå på 2700 som jag bor på i Addis. Skillnaden i klimat var alltså påfallande. Och vi hade våra workshops, först bland nuerfolket där kvinnornas situation är allt annat än lätt. ”Föraktade” var ett ord som användes av både män och kvinnor. Vanligtvis tar de inte till orda i en församling där det finns män, men vi hade grupparbete och de började komma till tals. En av dem berättade att vid det senaste kriget mellan de två stammarna rapporterades det på så sätt att ”ingenting har hänt – bara några kvinnor som har dödats”.

Den andra workshopen var bland anuaks och majengerfolket. När vi kom till Gambela fick vi höra att det var en prästvigningkurs i denna synod, och att 22 präster skulle vigas för tjänst på söndagen. Vi hade planerat att åka hem på lördag men ändrade våra biljetter då vi hörde att en av dem som skulle prästvigas var en kvinna. Den andra kvinnliga prästen bland anuaks. Av dem som ledde kursen förstod vi att det inte var helt lätt i denna grupp, en del av prästkandidaterna hade för lite utbildning! Bland annat denna kvinna, Adjok Otoi, som när hon fick förfrågan sa att det är ju omöjligt, ”jag kan ju inte läsa!” Hon ska nu under året som kommer gå en bibelskola på sitt eget språk, anuak. Hon har själv bildat Opanja församling som ligger ca 3-4 timmars gångväg från Gambela. Den har 180 medlemmar, många av dem är kvinnor. Hon är ordförande och kassör för församlingen och evangelist. Församlingen föreslog henne som pastor eftersom hon är den som är mest mogen av dem, och eftersom de insisterade sa hon ja. Hon vill också uppmuntra andra till tjänst. Nya Testamentet finns på anuak samt Moseböckerna,

Psaltaren och ytterligare några böcker.

Översättningen av hela Gamla Testamentet är på gång. Vi samtalande med henne och till sist kom det fram att hon hela sitt liv haft komplex för sina händer, som saknar några fingrar. När jag visade min vänstra hand där jag också saknar ett finger blev hon synbart lättad. -Man kan visst leva ändå!

Denna extra lördag som vi fick i East Gambela Bethel Synod blev oväntat händelserik. Förutom intervju med Adjok, bjöds vi på en riktigt härlig etiopisk måltid hemma hos kvinnosekreteraren i den västra synoden. På eftermiddagen var det möte mellan öst och väst, mellan anuaks och nuer, anordnat av en fredsarbetare från Kenya som bodde på samma gästhus som vi. Det finns numera en "Peace choir", en fredskår med ungdomar från de olika folkgrupper som finns i Gambela. De sjöng, det var frågesport och drama och uppsluppen stämning.

Jag hade sett fram emot en lugn kväll, men när solen höll på att gå ned fick vi bud:
- Kom nu!

I månskenet utanför kyrkan hade de ställt ut stolar i ring och där satt alla ledarna från de olika distrikten som varit med vid workshopen, och där satt också alla de som skulle prästvigas dagen därpå. Vi fick lyssna till härlig sång till accompanjemang av trummor och en predikan av den redan tidigare prästvigda kvinnan från Gambela. Sedan bar de fram ett bord mitt i cirkeln med grytor av alla de slag. Det var majsgröt och kokt getkött, injira och olika slags såser och förstås den alltid förekommande Coca colan eller Pepsi. Vi lät oss väl smaka och sedan fick vi ta emot gåvor av hantverk från Gambela. Många fick också tillfälle att säga några ord. Det var en kväll som jag sent kommer att glömma.

(Detta har stått i "Något Nytt", EFS i Sydöst-Sveriges distriktstidning före jul 2007)

